

POP

*****

TIES MELLEMA

Ties Mellema, Half Blood, the music of Prince, 9/2, Muziekgebouw Amsterdam

In zijn rol van muzikale missionaris besloot Ties Mellema zijn muziek via Prince toegankelijker te maken. Slim.

Het klinkt overbekend. Maar waar het basloopje in het origineel, Prince's *Sign o' the Times*, houvast biedt in spaarzame, bijna lege funk, vormt het bij het concert van saxofonist Ties Mellema een sinistere voorbode. Tussen de stiltes door kondigt het gebrom, waar nerveuze strijkers omheen zwermen, voortdurend onheil aan. Een thriller, op het moment dat er alleen nog een dichte deur staat tussen de speurende held en een spectaculaire ontknoping.

Componist Guillermo Lago (Willem van Merwijk) heeft voor zijn *New Sign o' the Times* Prince als uitgangspunt gebruikt, maar kwam met iets totaal eigens op de proppen. Net als

onder anderen David Dramm, Wijnand van Klaveren, Maarten Ornstein en Katharina Thomsen liet hij zich door het repertoire van het popicoon inspireren tot een compositie. Het was een opdracht: Mellema vroeg bevriende componisten een stuk voor strijkkwartet, saxofoon en contrabas te schrijven met Prince als inspiratiebron. Het resulteerde in Mellema's cd *Princepiration*.

Mellema, die zowel in het Concertgebouworkest als in het Amstel Quartet speelt en die in 2010 de Nederlandse Muziekprijs kreeg, de hoogste staatsonderscheiding voor muzikaal talent, werd in zijn directe omgeving gewaardeerd, maar niet altijd begrepen. De saxofonist hoorde net iets te vaak van vrienden dat het razend knap was wat hij speelde, maar dat ze niet zo veel konden met die hedendaagse muziek.

In de rol van muzikale missionaris besloot Mellema die hedendaagse muziek dan maar wat toegankelijker te maken en zijn idool Prince als deurtje te gebruiken. Slim, want terwijl je oor tijdens het concert van Mellema, het EnAccord Strijkkwartet en contrabassist Wilmar de Visser in het Muziekgebouw onwillekeurig naar herkennings- en aanknopingspunten zoekt, wordt het stiekem gevoerd met moderne muzikale eigenzinnigheid.

De resten van Prince zijn er in echo's en artefacten. Van de verzamelde intro's van Prince klassiekers op tape in David Dramms *In The Beginning* tot de kusjes van *Kiss* in *Don't Have to be Cool* van Maarten van Norden. Het origineel schijnt nog het duidelijkst door bij Wijnand van Klaveren. Die plaatste Prince in de romantische traditie met met zijn driedelige *Princepiration Suite: Thieves in the Temple, Purple Rain*, in slepend melancholisch andante, afgesloten met het zweriger adagio van *Diamonds and Pearls*. Daarentegen komt in *Don't Have to be Cool* de baritonsax op boter binnenglijden om de eerste frasen van *Kiss* te spelen, maar wordt al gauw door de strijkers uitgedaagd voor een atonaal stoeipartijtje. In *Flirt* (Jorrit Dijkstra) heeft alleen het akkoordenschema van *The Ballad of Dorothy Parker* het overleefd.

Prince is dan helemaal op de achtergrond verdwenen. Daarmee heeft Mellema zijn componisten een grote dienst bewezen. En zichzelf, want als het concert iets uitwijst, is het dat Mellema een uiterst veelzijdig musicus is die zijn zware bariton met een afgemeten precisie kan laten swingen, of zijn alt schrijnend kan laten jammeren. Spannend in welke context dan ook.

Pablo Cabenda

